

זכלל דצרים שלמדן מן הדין שכתב הרמז"ם
להלן שאלם נחלקו בהם הולכין אחר הרוב,
ואתיון היעצ דצרי הרמז"ם וכמש"כ.

רמב"ם פ"ב מהל' שציתת עשור הלי"ח
ז"ל חולה שיש בו סכנה ששאל
לחבול צוה"כ וכו' מאכילין אותו עפ"י
עלמו עד שיאמר דיי עכ"ל. מפשטות לשון
הרמז"ם משמע דכל דין זה דמאכילין אותו
עפ"י עלמו היינו דוקא כשידוע לנו בלא
דצרי שהוא חולה שיש בו סכנה, אבל אם
עדיין אין בו סכנה רק שהחולה אומר
שמניעת האכילה תביאנו לידי סכנה צוה
לא נאמר הדין דמאכילין אותו עפ"י עלמו,
ול"ע צוה.

והנה מקור דין זה הוא ציומא דף פ"ב
דחנן שם חולה מאכילין אותו עפ"י
צקיאין ואם אין שם צקיאין מאכילין אותו
עפ"י עלמו עד שיאמר די, וצווגיא שם
משום דלצ יודע מרת נפשו, ונאמן גם לגבי
רופאים עיי"ש. ולכאורה לפי טעם זה הרי
אין לורך שיבי' כצר חולה שיש בו סכנה,
ועוד דהמשנה הרי כללה לדין זה דמאכילין
אותו עפ"י עלמו, צדדי הכ' דמאכילין אותו
עפ"י צקיאין, והתם הלא בכל גווני מאכילין
אותו כל שהרופאים אומרים שיש סכנה
צדצר אם לא יאכל, אף אם עדיין אינו חולה
שיש בו סכנה, ולריך ציאר דעת הרמז"ם
צוה.

והנה צהגמ"י שם הביא פלוגתא רש"י
ור"ת צדכ' דחולה אומר לריך.
דשיטת רש"י היא דהיינו דוקא כשהחולה
אומר אסתכן אם לא אוכל. ור"ת הקשה ע"ז
דאטו חולים נציאים הם או צקיאים הם,
עיי"ש צדצרי ההג"מ צאריכות. ואשר יראה
צשיטת הרמז"ם צוה, דהנה צפ"ב מהל' שצת
הל"א כתב הרמז"ם וז"ל חולה שיש
בו סכנה עושין לו כל צרכיו צשצת וכו' כללו
של דצר שצת לגבי חולה שיש בו סכנה הרי

וכש"כ למעלה. והנה צתמורה שם מצואר
דהשכחה היתה ששכתו חיזו מתה ואיזו
רועה חצל לענין ההקדצה לא הי' שום ספק
ושכחה כלל, והן הן דצרי הירושלמי דמסיים
דלענין הקדצה לא יוכל שום צ"ד לחלוק
ולצטנ דין חמש חטאות כיוון דע"ז יש לנו
עיקר הלמ"מ מפי השמועה דחמש חטאות
אלו אינם קריבות ורק לענין שלא ידחו למיתה
הוא דיכול צ"ד אחר לחלוק ולצטנ דין חמש
חטאות, כיוון דזה נשכה צימני חצלו של משה
חיזו מהן מתה ואיזו מהן רועה וכש"כ.
והנה צרמז"ם פ"א מהל' ממרים הל"ג
ז"ל דצרי קבלה אין בהם מחלוקת
לעולם וכל דצר שתמלא צו מחלוקת צידוע
שאינו קבלה ממשה רבנו עכ"ל. וכצר הקשו
ע"ז מהא דמשכחינן כמה פלוגתות צענין
שיצ"ן אף דשיעורין הם הלמ"מ. וכן פליגי
סומכוס ורצנן צחלי נזק לרורות ואף דהילכתא
גמירי לה, ועוד מכמה דוכתי צש"ם דפליגי
תנאי צדצר שהוא הלכה, אכן לפי מש"כ
הרי דצרי הרמז"ם מצוארים היעצ, דודאי
צדצר שהוא קבלה מפי השמועה לא שייך
צו ענין מחלוקת כלל, כיוון דאין שום צ"ד
יכול לחלוק עליו, ונא שייך ענין מחלוקת
רק צדצרים שגדרשים צמדות שהחורה
נדרשת צהם, או שולמדים צסצרא, אולם
שיעורין אף שיסודם ועיקרם הם מהלכה
חצל מכיון שעלם הקבלה מפי השמועה
נשתכחה ורק שצ"ד של יעצן חצרו ויסדום
על פי פולפולס צמדות שהחורה נדרשת
צהם הרי יש לצ"ד אחר לחלוק ע"ז ולרצות
ולמעט צשיעורין וכמש"כ למעלה ושפיר
אפשר להמלא צוה מחלוקת, וכן צכל הני
הילכתי דפליגי צהו, ו"ל דהם מההלכות
שנשתכחו ורק שחצרו ויסדום על פי מדות
שהחורה נדרשת צהם. ולהכי שפיר אפשר
צהם מחלוקת ופלוגתא, ואין זה צכלל
דצרי קבלה שהזכיר הרמז"ם, כיוון דעלם
הקבלה מפי השמועה נשתכחה צהם רק הם